

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

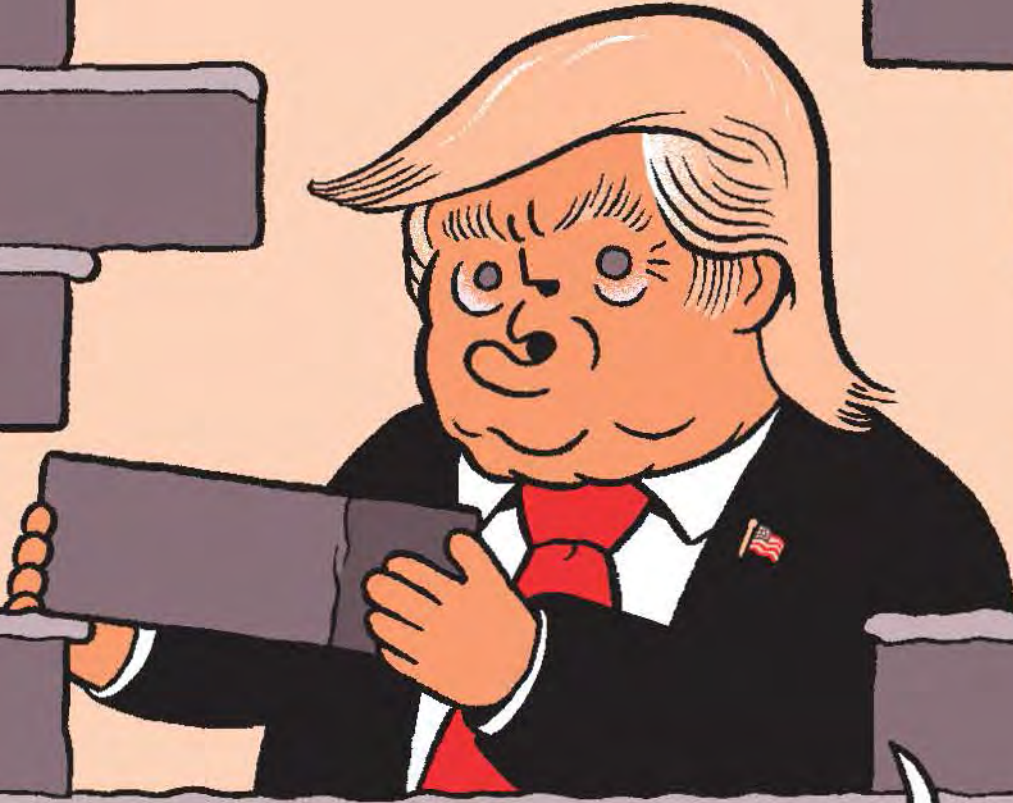
UYKUSUZ

12 EKİM PERŞEMBE
SAYI: 2017/41 No: 528
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

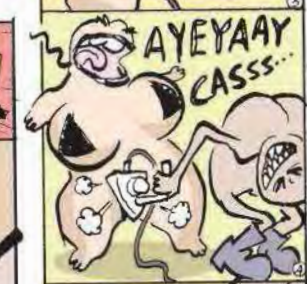


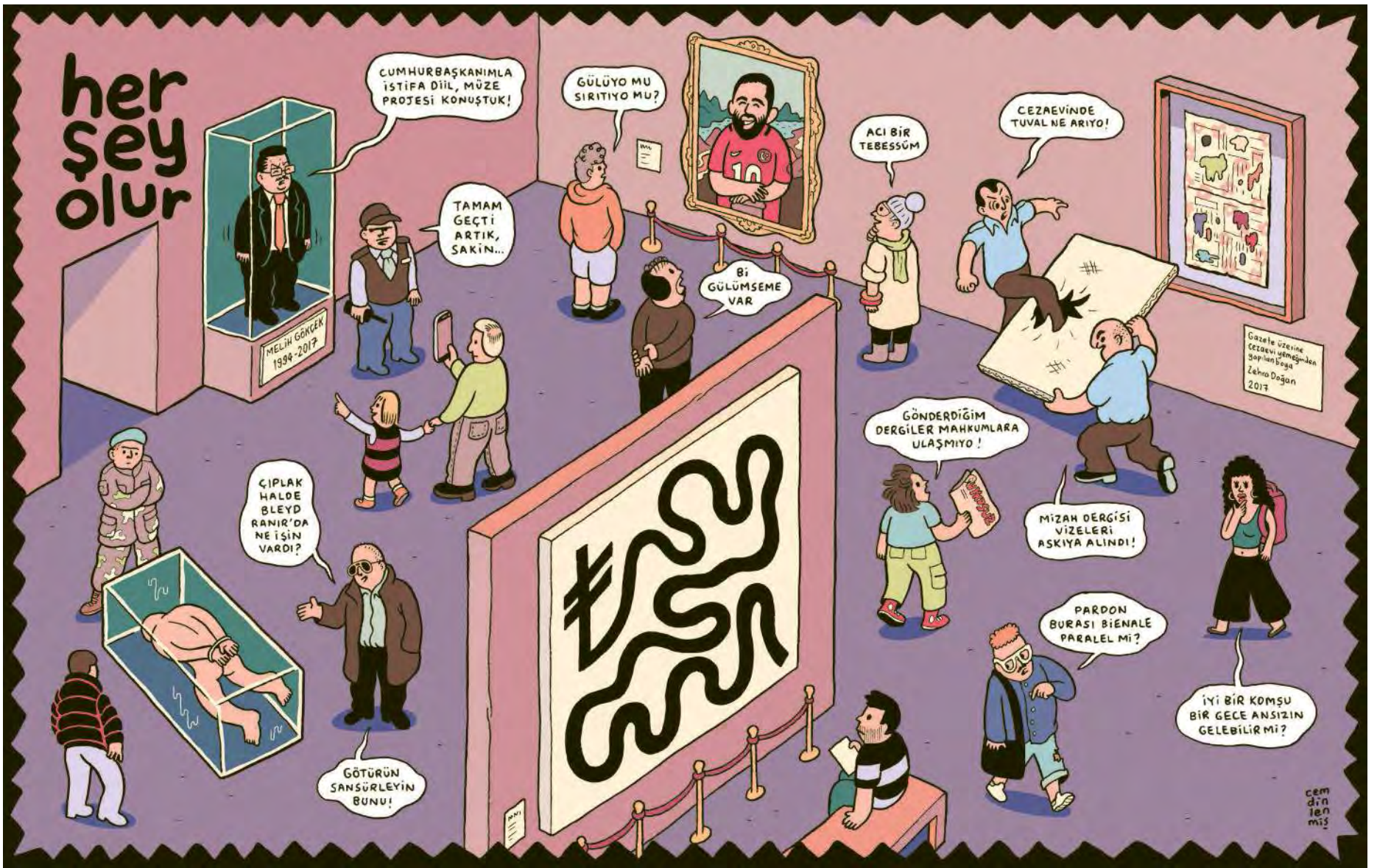
**ABD, Türkiye vatandaşlarına
yönelik seyahat vizesi işlemlerini durdurdu**

**TÜRKİYE SINIRINA
DUVAR ÖRÜYÖRÜZ.**



**PARASINI DA
TÜRKİYE ÖDEYECEK.**





Normal şartlar altında insanlar ekonomik olarak hep daha az ödeyecekleri seçenekleri kovalar, aynı şeyi daha az ödeyerek elde etmenin, kullanmanın ya da aynı parayı ödeyerek daha iyi hizmet almanın yollarını ararlar. Bunda bir sorun yok. Ama yaşadığımız dünya, yaptığımız her alışverişe farkına varmadığımız maliyetler yükler. Hani geçen hafta hiç farkına varmadan vergi ödemekten bahsetmiştik ya, bir de farklı şekillerde ödemek zorunda kaldığımız maliyetler var. Bir şey satın alırken, bir hizmet için ödeme yaparken ödediğimiz, sadece o an cebimizden çıkandan ibaret değil.

Bazı “avantajları” kullanmak, daha uygun servislerden yararlanmak, ilk bakışta daha kolay ve rahat alternatifleri seçmek belki kısa vadede cepten ödediğinizi düşürür ama orta ve uzun vadede toplum tasarruf ettiğinizden çok daha yüksek maliyetler ödeyebilir. Toplumun bir üyesi olarak, bu eninde sonunda size de yansır. Örneğin her ürünü rakiplerinden ucuza satan bir işletme düşünün. Rakipleri hiçbir zaman aynı fiyatlara inemiyor çünkü basbayağı zararına satıyor olabilir. Siz de diyelim ki bir lira daha ucuz olduğu için ekmeğinizi buradan alıyorsunuz. Herkes öyle yapıyor ve bu işletme zamanla rakiplerini batırıyor. Ne oldu? Ekmeği ucuza aldığınız işletme artık hemen her malın tek satıcısı. E artık ucuza satmasının bir anlamı var mı? Yok. Bu sefer bırakın aynı fiyatı, iki kat fazlasına satma ne yapacaksınız? Ekmeğe bu, Canan Karatay değilseniz alacaksınız. Kaldı ki Canan Hanım da daha önce çaya koyduğu zeytinyağını beş lira ucuz diye buradan alıyordu şimdi o da zeytinyağına on lira fazla verecek. Eskisinden daha fazla para ödediğiniz yetmiyor gibi, kapanan işletmeler dolayısıyla işsizlik arttı, siz işsiz kalmadıysanız bile işsizlik arttığı için zam alamadınız, alım gücünüz düştü. Artık hem daha az kazanıyor hem de daha çok ödüyorsunuz.

Tabii serbest piyasa fanatikleri böyle bir durumda pazara hemen başka birinin gireceğini ileri sürer. “Adam pahalıya satmaya başlarsa hemen biri çıkıp daha ucuza satar,” derler. Ama hem



birçok ülkeden daha büyük sermayeye sahip tekellerin hâkim olduğu bir pazara kimin nasıl girebileceği sorusunu duymazdan gelir hem de bu tekeller aman sakın denetlenmesin diye bir taraflarını yırtarlar. Bu en dandik örnek. Bunun bir de ucuza ürün veya hizmet sağlamak için çevreyi katledeni var: Alınan her ürün, daha fazla hata kırılırlığı, daha fazla hastalık, daha fazla sosyal güvenlik yükü olarak çatır çatır geri döner. Yani az ödemek diye bir şey yok, ödediğinin farkında olmamak var.



Alın, neredeseyse tamamınıznız itiraz edeceği bir örnek: Taksiçileri hiç sevmiyorsunuz, onlardan nefret ediyorsunuz ve taksiciler ve taksicilik kurumu nasıl düzelebilir diye düşünmek yerine şu anda her yıl milyarlarca dolar zarar eden Uber'i tercih ediyorsunuz.

Arabalar daha konforlu, şoförler daha dikkatli, falan filan. Güzel. Ama ilk etapta taksi plakalı bir araç değilse, yolları ticari bir araç kadar kullandığı hâlde gerekli vergileri vermiyor, aracın sigortası yolcu taşımaya uygun değil vs. Bunları devlet de, sigorta sistemi de gün gelir sizden alar. İkinci olarak Uber milyarlarca dolar zarar ediyor ve muhtemelen sürücüsüz otomobiller gelene kadar kâr da etmeyecek. Ha siz o zaman yine kullanmaya devam edeceksiniz zira başka alternatifiniz de olmayacak, olsa olsa Uber değil de Lyft olacak. Uber şoförlüğü yapan kardeşlerimiz işsiz kalacak, taksiciler zaten işsiz kalmıştı çoktan. Ama nedir? Saygısız taksi şoföründen kurtulduk iyi oldu. Eskisine nazaran daha çok vergi veriyoruz, sigorta primlerimiz daha yüksek, şehirde bir kaç bin yeni işsiz var falan ama olsun, o bir keresinde size yolu dolaştıran taksi ortadan kalkmış oldu. Hayır, şimdiye kadar kimsenin mesela *"Taksi şoförlüğü lisansla yapılsın, şoför sınava sokulsun, hakkındaki şikâyet bağimsız bir kurulca değerlendirilsin, taksi plakaları (lisansları) sonsuza kadar değil daha ucuza yıllık olsun, lisans gelirleri toplu taşıma ve yol bakımı için kullanılsın,"* dediğini bunun için harekete geçtiğini duymadım. Ha belki de herkes haklıdır, Uber çok büyük faydaları olacak bir şirkettir, ben de inşallah yanılıyordumdur. Hayır zaten taksici savunmak zorunda kaldığım için yeterince şaşkınım, olmayacak iş değil doğrusu.

 @baris_uygur

KHK ile işini kaybeden Veli Saçılık'ın 13 Haziran'da yaptığı eyleme uzaktan destek veren annesi 70 yaşındaki Kezban Saçılık'ın da aralarında bulunduğu 7 şüpheli hakkında "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa Muhalefet" suçundan soruşturma başlatıldı.



Doğu Karadeniz'de doğa katliamı yaratan "Yeşil Yol" projesiyle ilgili davada keşif ancak yapılabildi. Keşifte yolun yarısının tamamlandığı görüldü.

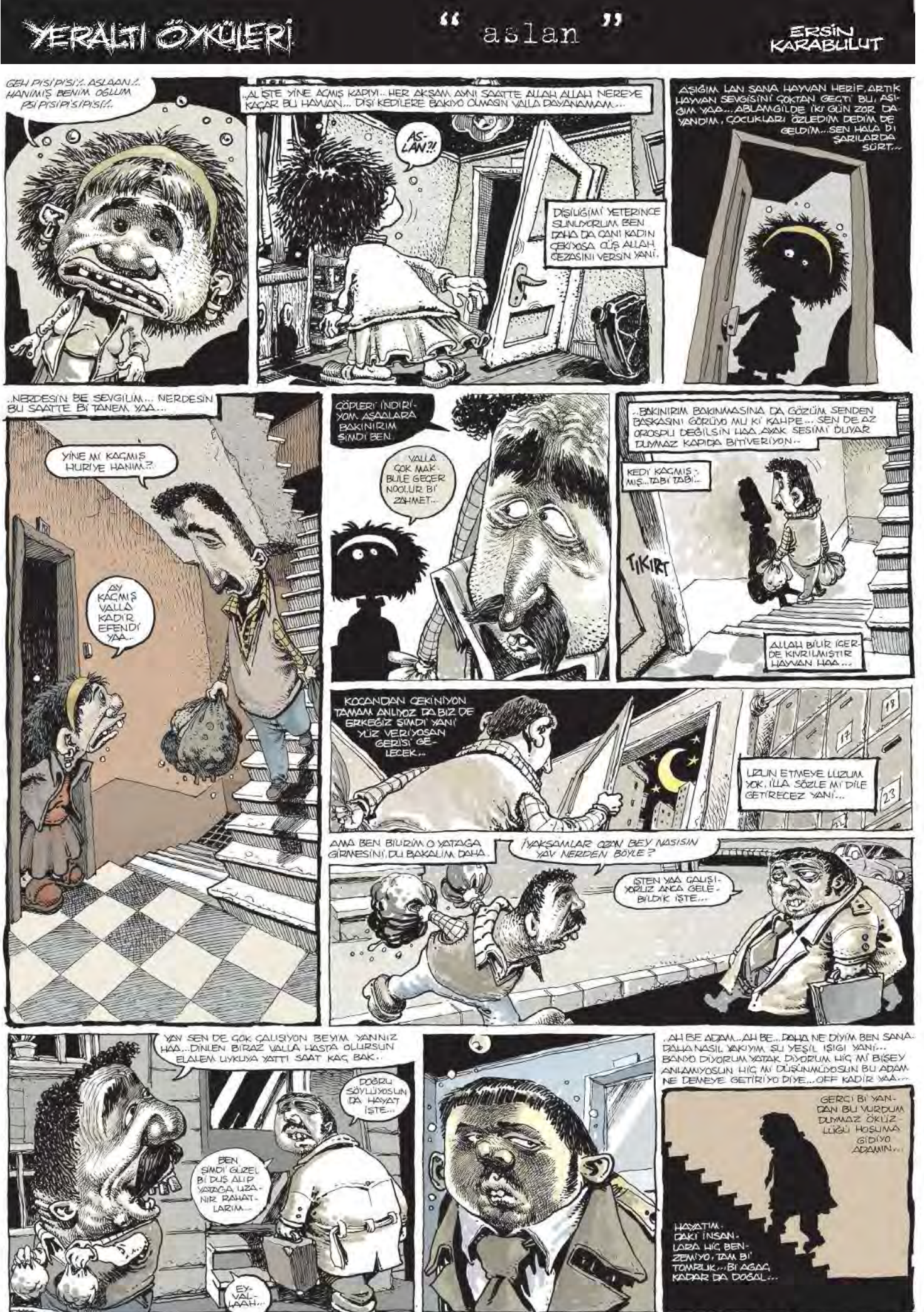


Merhaba.

Geçenlerde dünyanın en saçma futbol olayı yaşandı ve ben de içindeydim. Çok içindeydim hem de. Şimdi bizim Efendilig'teki takımımızın adı Atletico Hibrit. Efendilig, biliyorsunuz efendice kuralları olan, kendi içinde şahane bir lig. Efendilig'te esas olan efendilik. Efendi olacaksın. Efendi olmazsan Efendilig'te olamıyorsun zaten. Gıcına dehmeyi yiyorsun hemen. Men. En. Nen. Geçen hafta da maçımız Nevizade'yeydi. Beylerbeyi'nde büyük sahada her hafta bir maç. On bir'erlikten. Hakemli makemli. Orta hakem zaten var, düşünün yan hakemler bile var. Gözlemciler bile var. Efendilig'te çok kural var da bir de şöyle bir kural da var.

Eğer maça eksik formayla çıkarsan, kafadan 1-0 yenik başlıyorsun maça.

Nevizade de eksik formayla gelmiş fakat sorumlusu biziz. Son anda kaptanımız demiş ki, "kırmızı değil de mavi formayla gelin, çünkü biz de kırmızı formayla çıkıyoruz bu akşam maça". Onlar da son anda toparlanamamışlar, eksik formayla çıktılar maça. İşte tişört giyen falan var. Renk de tutmuyor. Mavi değil de lacivert tişört mesela. Maça rakibimiz 1-0 yenik başlayınca, ve müsebbibi de biz olunca, biz de dedik ki, "kendi kalemize bir gol atalım, eşitlensin skor olarak". Maç başladı, başlama vuruşunu da biz yaptık, kendi kalemize doğru kısa paslarla geliyoruz, kendimizden çok eminiz, en gerimizde stoperimiz Burak'a kadar geldi top, Burak topu düzeltti, kaleye açısını aldı, köşeye nizami güzel bir şut çıkardı. Ve her şey bu noktadan sonra patlak verdi. Hiç beklemediğimiz bir şey oldu. Kalecimiz uçarak tuttu topu. Biz şaşkın bakışlarla birbirimize bakarken, kalecimiz tuttuğu topu aldı, kaleye gol attı o top. Meğersem o golü kendi atmak istiyormuş kaleye. Kalecimizin resmen şahsi oynayacağı tutmuş. Böyle bir saçmalık olamaz. Fakat işte, topu da öncesinde tuttuğu için, hakem bunu geri pas olarak değerlendirdi, golü saymadı tabii, indirekt serbest vuruş verdi rakip takım lehine. Nevizade indirekt serbest vuruş



kullanıyor, duvar olduk önlerinde. Çünkü şimdi bir gol atarlarsa durum 1-1 olacak. E bizim de bir gol atmamız lazım kendi kalemize, durduk yere 2-1 olacak skor. 1-0 galip başladığımız maça bir anda 2-1 yenik duruma düşeceğiz. Böyle bir çılgınca bir manyaklık olamaz. Kullandılar

vuruşu, top duvardan döndü, yani bizden döndü, yine Nevizade futbolcusunun önüne düştü top. Sağa açtı topu. Onların sağ açığı çizgiye doğru inerken kale önünde hepimiz pozisyonumuzu aldık. Hepimiz derken iki takım birden. Ortayı kesecek olan kişi ve kalecimiz

hariç, kalecimize hiç güvenmiyoruz çünkü artık, onların kalecileri de dahil olmak üzere yirmi futbolcu bizim kalemize gol atmak için deli oluyoruz. Fakat bizim Atletico Hibrit olarak bir sorumluluğumuz daha var, rakip takıma gol attırmamamız lazım. Bir yandan

rakibe engel olurken bir yandan da gol atmaya başarmamız lazım. Nereden baksan çılgınca. Nevzade futbolcusu çizgiye indi ve muz ortayı kesti. Top yükseldi yükseldi yükseldi, baktım önüme doğru düşüyor gibi. Tuttuğum rakip futbolcuyu nizami bir şarjla iteledim, açtım önümü. Ve gelen topa rövaşata vole karışımı muhteşem bir vuruşla vurdum. Top auta gitti ama uzaya auta gitti hem de. Bu bizim hastalığımız Türk futbolu olarak. Şunu yere vurdur arkadaşım. Üç metreden ya. Üç metreden topu auta gönderdim, ve hayatımda ilk kez, bir şutum auta gittikten sonra rakip takım korner kazandı. Köşe vuruşları da gol olmadı. Ne biz atabildik ne de onlar. Dakikalar geçiyor ve bir türlü gol atamıyorduk kendi kalemize. Bu arada birkaç şutumuz direktten döndü, şansımız da yok, birkaçını kalecimiz çıkardı, ruh hastası çünkü, koca takıma meydan okuyor. Derken ben yine bir topu auta gönderdim. Ve yine rakip takım korner kazandı. Dakika on maçta. Köşe vuruşunu kullandılar. Top tam kale önüne düşüyordu ki kalecimiz çıktı. Topu tam alacakken tepemizden, ellerini indirdi ve şık bir kafa vuruşuyla topu ağlarımıza gönderdi. Golü yine allem etti kalem etti, kalecimiz attı. Nasıl bir sevinç yaşandı sahada anlatamam. Nihayet tam on dakika sonra kendi kalemize gol atmaya başardık. Ne zormuş. Geri kalan elli dakikada da rakip kaleye bir gol atabildik. Onlar da bize gol attılar, maç 2-2 bitti. Maç 2-2 bitti ama ömrümde de böyle bir şey yaşamadım, onu da söyleyeyim yani.

æ Tankut Ağabey o gün, üçgen yakalı, kuşaklı yağmurluğu ve tek ayağından tuttuğu bambu sehpa ile yürüyordu çay ocağına doğru öyle. Yanaştım bisikletimle yanına. Çay ocağına verecekmiş sehpayı. İçeride hiç bambu yokmuş. Bambu sağlık demekmiş. Bambuyla ilgili uzun konuştu. Gençliğinde memleketin en meşhur mobilyacı Abidin beylerin bir fuar işi bahanesiyle Çin'e gidip bambu tarlalarında koşmuş günlerce. Bambu tarlalarındaki hikayelerini anlatırken aniden durdu, ve "buzdolabı lazım mı sana" diye soruverdi. "Buzdolabı mı" dedim.



"Evet" dedi, "buzdolabı, biz yenisini aldık ama eskisi sapasağlam, on dört ayak" dedi. "On dört ayak mı" dedim, "ne ki o" dedim. "Sen bilmezsin" dedi, anlatmaya başladı. Eskiden buzdolaplarının hacmi ayak ölçüsüyle söylenirmiş. Hatta anneler

birbirlerine hava atarlarmış. Seninki kaç ayak, benimki kaç ayak diye. Buçuklukları bile varmış. Gitti sonra Tankut Ağabey çay ocağına doğru. Tankut Ağabey'den öğrenecek daha çok şeyim vardı. Sokaklarda bisikletimle dolarken hep

bunu düşündüm. Bir yandan da evdeki buzdolabının kaç ayak olduğunu hep merak ettim.

æ Hoşça kal.

"sahne 2017"
Her Çarşamba / Kadıköy Bahane Kültür Salon / Saat: 21.00 /
bilgi: 0216 345 54 49
13.20 Ekim Cuma / BKM Mutfak Sahne / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00

İnanılmaz Maceralar Serisi

Macera 12: Lord Lacrain ve Karanlığın Orduları.

Ufacık boylarıyla şatonun koridorlarında koşturuyordu karanlığın orduları. Boyları yetişkin bir erkeğin dizine kadar ancak geliyordu. Her şeye rağmen nefret ve öfkeyle doluydular, Lord Lacrain'in düşmanlarını paramparça etmek, etlerini kemiklerinden çıplak elleriyle, minik dişleriyle sökmek istiyorlardı. Beyliklerinin karşısında durmaya cesaret eden orduları ateş ve kanla terbiye edeceklerine yeminler ediyor, ellerindeki küçük bıçakları havaya savuruyor, koridorda yürüyen insanlar için tehlike teşkil ediyorlardı.

Bu dünyaya kara büyüyle çağırılmış, Lord Lacrain'e kanla bağlanmışlardı. Lord için savaşıp, lord için ölmek dışında hiçbir arzuları, dünyevi tutkuları olmayan yorulmak bilmez yaratıklardı. Ama çok ufaklardı. Lord Lacrain ve büyücüsü Korkunç Hugghart bu karanlığın ordusunun resimlerini kadim bir büyü kitabında görüp beğenmişlerdi. Aylar boyunca süren ayınlar, meditasyonla geçen sayısız gece, ağıza alınmayacak korkunçlukta ritüeller ve kurban edilen onlarca masum canlını kanı sayesinde karanlığın ordularının yaşadığı alemlere bir boyut kapısı açmayı başarmışlardı. Ve karanlığın orduları açılan bu kapıdan dünyamıza, açık bir yaradan akan kan gibi aktılar. Önce yavaşça, damla damla; sonra oluk oluk. Ama çok küçüklerdi. Tipleri aynı büyü kitabında gösterildiği gibiydi ama boyutları çok ufaktı, iki ayağı üzerinde yürüyen kedi kadarlardı. Belki başka türlü yaratıklar da vardır, büyük yaratıklar daha yavaş geliyordur diye boyut kapısını saatlerce açık tuttular ama gelen giden olmadı. Karanlığın ordusu bunlardı, bu kadardı. Lord Lacrain yaşadığı hayal kırıklığı ve aylardır süren büyüün yıpratmış sinirleri nedeniyle ufak bir sinir krizi geçirdi, ayağına yakın duran bir yaratığa küfretti, tekme attı. Yaratık, canı acımasına rağmen gelip kafasını yine Lord Lacrain'in bacağına sürttü, rovr movr bir sesler çıkarttı. İşte o zaman lordun yüreği sızladı. Bu günahsız yaratıkları doğal ortamlarından kopartmış, bahçesi bile olmayan, sadece ufacık bir balkon olan bu şatoda yaşamaya mahkum etmişti.

Lord Lacrain'in şatosu çok ufaktı. Hüküm sürdüğü topraklar, topladığı vergiler, emrindeki ordusu, hepsi ufaktı. Karanlığın ordularını o yüzden istemişti. Belki yakın komşularımı işgal ederim, onları vergiye bağlarım, oradan gelen parayla şatoyu biraz büyütürüm, bahçe yaptırırım, süs havuzu yaptırırım diye düşünmüştü. Apartman daresi gibi bir şatoda yaşıyordu, diğer beyliklerdeki lordlar onunla "ufak şato iyidir moruk, sen de çok güzel döşemişsin, küçük olduğu hiç belli olmuyor. Büyük şatonun bakımıydı, temizliydi derken çok uğraştırıyor, keşke benim de senin gibi ufak şatom olsa ama çok eşyam var, sığamayız yani." diye gizli t.şak geçiriyorlardı. Şimdi bir de ufacık şatoyu karanlığın ordularıyla paylaşıyordu. Bir iki kere şatoya alışmasınlar, dışarıda uyusunlar diye şatonun dışına bırakmıştı ama karanlığın orduları Lord Lacrain'i görmeyince huzursuz olup bağılıyorlardı. Dışarıda bütün gece bağırdılar, uludular, kimseyi uyutmadılar, rahat vermediler. Halktan çok şikayet olunca lord karanlığın ordularını tekrar şatoya almak zorunda kaldı. Şimdi her kanepenin üzerinde, her duvar dibinde, masaların altında, pencere kenarlarında her



yerde karanlığın ordularından bir yaratık yatıyordu. Korkunç Hugghart "bunlar cinstir, kokmaz" demişti ama kokuyorlardı.

Karanlığın orduları çevik ve korkusuz dövüşçülerdi. O yüzden mutfaktaki yüksek raflara falan rahatlıkla tırmanabiliyorlardı. Kedi köpeğin aksine karanlığın orduları kavanoz kapağı, saklama kabı falan da açabiliyorlardı. Lord Lacrain'in sabrının tükenmesine yol açan da bu özellikleri oldu. Karanlığın orduları kış için kurulan turşuları talan etmişlerdi. Bir şey yemeye, bir şey içmeye ihtiyaçları yoktu. Yaşan enerjilerini materyal dünyadan değil; büyüden ve nefretten alıyorlardı. Lordun düşmanlarına karşı hissettikleri sonsuz nefretti onları hayatta tutan ve ancak lord öldüğü zaman ölebilirlerdi. Lord arada bir kuzu eti ya da tavuk kemiği veriyordu ama yemiyorlardı. Sadece turşuya karşı açıklanamaz bir zaafı vardı. Şatodaki bütün kışlık turşuyu talan etmişlerdi, turşu bidonlarında sadece yeşil domatesler kalmıştı, lahana yapraklarını, biberlerini, salatalık kısımlarını, yani kaliteli kısımları hep yemişlerdi.

Toprakları ufak da olsa, topladığı vergiler düşük de olsa Lord Lacrain gerçek bir lorddu. Bir soyluydu. Elinde birayla "turşu vardı lan, olmuştur turşu, biranın yanına turşu çok iyi olur, biranın en iyi mezesi bence turşudur" diye düşünerek girdiği mutfakta turşu bidonunun içinde kutsal olan her şeye lanet gibi yüzen yeşil sarı domateslerle karşılaştığında hissettiği öfke de soylulara yakışır bir öfkeydi. Önce karanlığın ordularını biraz dövdü, yaptıkları hatayı anlasınlar diye mutfaktaki boş turşu bidonlarının oraya götürüp, kafalarını bidona dayayıp, "HAYIR! HAYIR! YANLIŞ!" diye bağırarak dövdü. Ardından hepsini odalarına kapatıp kraliyet sihirbazı Korkunç Hugghart'ı huzuruna çağırdı. Bunlardan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

- Efendimiz, karanlığın ordularını kendi boyutlarına geri yollayamayız. Yüz yıl boyunca bu dünyaya bağlı kalacaklar, bu büyüü bozmanın bir yolu yok. Size

büyü yoluyla bağlı oldukları için çiftliğe verme ya da bir başka lorda hediye gönderme gibi bir şansımız da yok. Geri geleceklerdir. Heyhat! Tümünden çaresiz değiliz... Turşuları bitirdiklerini öğrendiğimde binlerce yıllık bir büyüün çevirisini bitirmek üzereydim...

Şuna bir bakın. Onları yok edemeyiz, onları geri yollayamayız, ama onları size düşman edebiliriz! Tek sorun şu ki efendimiz, size şimdi bağlı oldukları kadar büyük bir tutkuyla düşman olacaklar. Küçük kalpleri size karşı bitmez bir nefretle dolacak, hayattaki tek amaçları sizi yok etmek olacak. Bilmiyorum ne dersiniz?

Dedi Korkunç Hugghart, elindeki parşömeni göstererek.

"Evden gidecekler mi yani?" diye sordu Lord Lacrain, "giderler herhalde, küslük gibi bir şey oluyor çünkü, durmazlar yani" diye karşılık verdi Korkunç Hugghart.

- O zaman hemen hazırlıklara başla büyücü! Bu iş bu gece son buluyor! Hem turşularımı yiyorlar, hem de sabahları uyuduğum saatlerde gelip yatağa çıkmaya çalışıyorlar, uykunun en tatlı yerinde, tam gördüğüm rüyaları kontrol edemediğim zamanlarda uyandırıyorlar. Zaten en büyük düşmanım olmuşlar, bir de benimle aynı evde yaşıyorlar! Lanet olsun onlara!

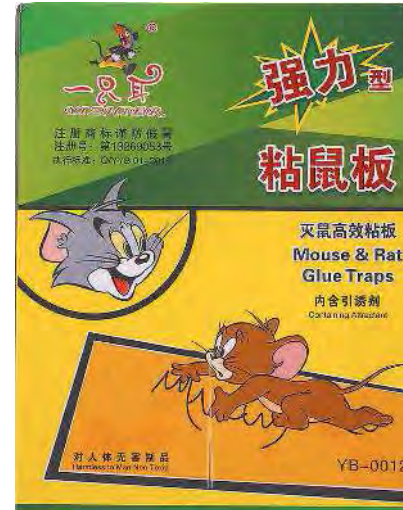
Diye bağırdı Lord Lacrain ve hemen ertesi gün başladılar büyü için çalışmaya. Karanlığın ordular önce huysuzlandılar, normalde işemedikleri yerlere işemelere falan başladılar. Büyü tamamlandıkça karanlığın orduları daha da hırçınlaştı. Gazeteleri parçalıyor, saksıların diplerini kazıyorlardı. Mutfak raflarının üstündeki, televizyon ünitesindeki bibloları, küçük heykelleri lordun gözünün içine baka baka yere atıyorlardı.

En sonunda büyü tamamlandığında karanlığın orduları lordun açık unuttuğu bir pencereden atlayıp kayıplara karıştı. Emin olmak için lord elinde turşuyla karanlığın ordularının ardından sokağa çıktı, onları turşuyla kandırmaya çalıştı, "geh, geh, geh kızım" diyerek çağırdı ama karanlığın ordularının lorda karşı hissettikleri nefret o kadar büyüktü ki, turşuya karşı hissettikleri tutkuyu bastırıyordu.

O geceden sonra savaş başladı. Karanlığın orduları gece vakti şatonun etrafında toplanıyorlar, içeri girmenin yollarını arıyorlardı. Buna karşılık Lord Lacrain de şatonun dışına bekçi yerleştirmişti. Bekçi, çok yaklaşırlarsa karanlığın ordularını dövüp geri yolluyordu. Arada bir iki tanesi bekçiyi geçmeyi başarıyordu ancak onlar da lorda saldırmadan önce turşu çalmaya uğraşıyordu. Ormanda birlikte yaşadıkları kampta turşu yoktu. Bunu iyi bilen lordun güvenlik danışmanları turşuların yakınlarına fare böcek yakalamaya yarayan yapışkanlı tuzaklardan kurmuşlardı. Haftada bir cesur fakat akılsız bir yaratık yakalıyorlar, yapışkanlı kağıttan zar zor çıkartıp tekrar doğaya salıyorlardı.

Lord yapışkanlı tuzakları, insanca bulmadığı için ve o kağıtlara bazen güvercin kumru yakalandığı için, o hayvanlara da yazık olduğu için yasakladı. Ancak savaş lord ölene kadar devam edecekti. Birasının yanında turşusunu yerken şöyle düşündü:

Heyhat! Düşmanı olmayan bir adam, yaşamayı becerememiş bir adamdır!



ÇOK AYISIN ÇOCUĞUM, İNSAN
Bİ GELİR OYNAR ARKADAŞIYLA...

YEAA BENİM ARKADAŞIM
DEĞİL Kİ, SALAK GİBİ GELİYÖ.

KIZ SENLE OYNAMAYA GELİYOR
O KADAR Bİ DAHA GETİRMEZ ANNESİ.

Stih!..

AYAKKABILIĞIN ORDA BARBİSİNİ
UNUTMUŞ ALIP GÖTÜRÜVER HADİ!..

HADİ GÖTÜR, GÖTÜRMEDİN Mİ?
ARARLAR ŞİMDİ BUNU...

BENENE YAA...

BURASI MEZARLIK DEĞİL, OLMAZ.

EE NAPICAZ
PEKİ?..

ZİNCİRLİKÜ-
YU'YA GİDELİM.

Furkan Özçoban

SİRF SAİRİZ EDEBİYATÇIYIZ
DIYE SABAH'TAN AKŞAMA
ANİKA KUŞUNU ÖVÜYÖRÜZ
HALBUKİ GÜVERCİN
DE GÜZEL
HAYVAN...

Takla
atmıyo
lan bu...

Anka kuşu
olarak bugüne
kadar bi yaralı
parmağa işe-
mişliğim yok...

Bu arada telefonlar
kızıyor...
HEIDI'NİN
DEDESİ
MELASH
MOLLY
HEIDI'NİN
DANIELS
ME LEX
STEELE
MARCUS
MUNCH
ME OYNE
YOUSSEF
TTT
İSTANBUL
ATATÜRK AIRPORT
DİŞ HATLAR GELİŞİ
Oha / Kendi
ismim var
lan benim...

TELEFON ŞARJDAYKEN KONUŞMA
EVLADIM UZMANLAR SÜREKLİ
UYARIYORLAR...

ODAMDAN ÇIKAR MISIN ANNE!
SANA DEMEDİM TATLIM, ANNE'NE
DEDİM. HİÇ KONUŞUYO
İŞTE KLASİK ANNE...

Nuh'un Gemisi...

BEN DUR DEDİM. TEKRAR GİYİNDİR-
DİM... YAKLAŞ DEDİM... ÜSTÜNDE
BÖYLE BİR KABAN VAR, SİYAH...
ALTINDA MI? YIRTMAÇLI
UZUN Bİ ETEK...

HOOP, BENİ DE
BEKLEYİN LAN...

İyi ki Erkan
Can'ı da almışım
gemiyeye...

Ulan şimdi
swarm olsa "I'm at
İstanbul" yazardım
ne biçim havam
olurdu...

"Al yanaklı baldırı kalın sarı kadına bakınca / Dudaklarını birleştirip ciddiyetini taktı menekşe / Bir yaz akşamının bunaltan köpüğünü / Rüzgar acı bir şurup gibi önüme koydu" - Mustafa Atapay, "Tuz" kitabının "Pas ve Yaz" adlı şiirinden (Üstad Alp Tamer Ulukılıç'ın desenleriyle, Vapur Kitap)

● Siyaset de tavlâ gibi, asla "tek parti" ile olmaz...

● Emperyalist ingilizlerin bize en yaklaştıkları an, İstanbul'u işgal ettikleri süreç! Ne diyeyim, büyüklük bizde kalsın, Londra hiçbir zaman hayasız ve vahşi bir işgale uğramasın! Tanrı, Dingiltere'yi korusun...

● Milliyetçi Hareket Partisi'nde ne milliyetçilik kaldı, ne parti; fay hattı gibi, hareketten ibaretler...

● "Zeki" oluşuna çok güvenip kendini "zeka" sanan insan, geniş zamanın aptalıdır...

● İKİLEM'le DİLEMMÂ arasında en ufak bir ÇELİŞKİ yok!

● Dünyadaki bütün şairleri çok seviyorum. Çünkü onlar sayesinde konu şiire, oradan da Ahmet Haşim'e geliyor. Haşim okumaya, onun hakkında konuşmaya doyamam. Son 4 Haziran'ı 5 Haziran'a bağlayan gece, Eyüp Mezarlığı'nda kabrini ziyaret etmeyi konuştuk bir şair

yoldaşımla, sonra bir baktık ki, Haşim'in öldüğü tarih de 4 Haziran! (Yılı 1933. Ünlü "Dergah" dergisine isim aranıırken, Ahmet Haşim'in "Haşhaş" adını önermesi de enteresan. Hakikaten güzel isim!)

● "Bak postacı geliyor, selam veriyor" artık yok! Çünkü artık postacı yok, kargocu var! Hatta "Bak kargocu geliyor, selam vermiyor" var...

● Züğürt çenesinin, zengin malıyla yorulduğuna ikna olanlar! Siz yorulma nedir, hiç bilmemişsiniz. Sevişemeyen kişinin, seks hayatı aktif olanlar hakkında nasıl bir fedakarlıkla yorulduğunu görün, sonra karar verin!

● Efsane kaleci Sabri Dino'nun talihsiz vefatı, Beşiktaşlılar'ı derinden üzmüştür. Maçların birinde "Rahmetli Sabri Dino, öldü mü yahu?" demişti bir taraftar. Unutamam.

● Dünyanın merkezi Çorum'muş, olsun... Ama benim dünyamın merkezi Çankırı, Ilgaz... 81 ilin içinde havası temiz tek belde...

● Viking ile Tatar birbirine gönül verdi ve Rus, işte böyle doğdu! Milli bayramlarda, ekranlarda Atatürk görseli olur ya, Moskova'da yaşayan arkadaşım Barış

Mutlu, bu durumu soranlara "Kanalın sahibi o, istediği zaman resmini koyuyo!" diyor. "Böyle şey olur mu" diye şaşırıyormuş insanlar, o da kanalları arka arkaya gösterip "Bak, bu kanalların hepsinin sahibi aynı adam" diye kandırıp durmuş insanları. Hatta bir keresinde Kıbrıs kanalındaki Denktaş görselini gösterip "Aynı gelenek, Kuzey Kıbrıs'ta da var" demiş. Arkasında CHP bayrağıyla açıklama yapanlar olunca "Bu ne partisi" diye soranlara da şu açıklamayı yapıyomuş Barış: "Bu parti Ok Partisi, okçuluk bizde çok önemli olduğu için, parti kurup meclise bile girmişlerdir!"



Stanley Kubrick, 1945 (Kubrick 17 yaşındayken)

"Güzel çok yaşasın" demek, "Çirkin hemen ölsün" anlamına gelmez ki!

● Bir hakikatin peşine mi düştünüz, onu "Google" da değil, "Gogol"de arayın o vakit! Nikolai Gogol'den bahsediyorum, hikayenin geniş zamanlı ilahından, nur içinde yatсын... "Eski Zaman Beyleri" adlı Varlık Yayınları kitabından halis bir Gogol cümlesi: "Felsefeci, karınları doyduktan sonra etrafindakilere karşı sevgi duyan insanlardandı."

● Yoğun sıcakta, güpegündüz bira yutup filozofi yapan adama denk geldim bir mekanda. Cümlelerinden biri şuydu: "Bu dünyada her şey bir! İnsan, hayvan, hepsi

bir! BETON DA BİR!"

● Ne zaman ki, bir şampiyonaya katılan diğer ülkelerin isimleri küçük yazılırken, "Türkiye" büyük harflerle yazılmaz, işte o zaman başarılı olma yüzdemiz çoğalır!..

● "Sevişirken insanın suratının durmaksızın değişmesi normal midir?" diye cümle duydum. Yorumsuz aktarıyorum.

● Şımarık bembeyazlara gelsin tımtırlı bir İlber "Ortaylı tokadı": "Bizde kültür tek boyutlu olduğu için, batı denince sadece ingilizce, almanca anlaşılır; latince, yunanca hiç akla gelmez!"

● Tuhaf bir yerli filme denk geldim, Fatma Girik başroldeydi, ne zaman yağmur yağsa kişiliği değişiyodu filmde Fatma hanımın! Sosyetenin içinde, ani yağmur, birden köylü gibi konuşmaya başlıyo! Köylü halde yufka açarken sağanak bastırıyo, aristokrat oluveriyo! Vay ki vay, vur davullara! En sevdiğim şarkıda geçen "Bu yağmur, seni benden alıp götürün yağmur" cümlesi, tam da bu film içimmiş...

● "Dedikodu yapmaktan gözlerimiz yaşardı!" diyen bir kadın tanımıştım. Ne çok insan tanımışım!

● Şiirini ben yazdım, Beşiktaş Anayasası'nı da Sayın Mümtaz Soysal'dan bekliyorum! Hoca'ya kalpten selamlar...

● Yıl 5022. Bilim ve teknoloji, insanlığın problemlerine çare bulmuştur. Bazı fotoğraflarda kırmızı gözlü çıkmaya devam edem insanlar dışında...

Mustafa Satıcı



instagram.com/cemguventurk

CEM GÜVENTÜRK



nisan hakan



* Sizi temin ederim ki kadınlar değil de erkekler hamile kalıyor olsaydı dünyada hiçbir ülkenin, hiç bir bölgenin doğum kontrolü gibi bir derdi olmayacak, aile planlaması, nüfus kontrolü gibi meselelerin lafı bile edilmeyecekti. Üstelik öylesi daha hakkaniyetli, öylesi daha

sorunsuz olurdu. Yalnız o zaman erkeklerin nazı niyazi kaprisi hiç çekilmezdi onu da hesaba katmak lazım. Bugün kadınlar erik aşırıyorsa, erkekler mönüde ne varsa hepsine aşerecek, hormonlarla başa çıkmayı zaten evvel eski bilmediklerinden ortalık böğüren, ağlayan, nara atan, şahitler huzurunda havada duran manyaktan geçilmeyecekti.

* Peki zaman zaman siz de merak ediyor musunuz neden bütün havada durduğunu, meleklerle konuştuğunu, kendisine vahiy indiğini falan iddia eden sahtekarlar hep erkek? Cinsiyet eşitliği olmayan bir meslek grubu da din temelli dolandırıcılık. Peygamber olduğunu ileri sürüp milleti dolandıran ya da genç erkek müritlerini siz benim helalimsiniz diye koynuna alan kadın duymadım mesela hiç. Hani yanılma payı da bırakıyorum, bir iki tane kadın da vardır diyorum ama aklıma gelen bir iki kült liderinden başka kimse yok valla. En büyüğü işte Moon tarikatının lideri ki ona da kocasından kalmış, çok da şey yapmamak lazım.

* Kriz ve şok haber cankisi bir halk yaratmak üzereyiz. Aslıni isterseniz en enti püften haberlerin bile "Dünyaya göktaşı düşüyor!" edasıyla verilmesinin ardında, bizim de sürekli bir "Dünyaya göktaşı mı düşecek ne düşecekse düşsün artık!" beklentisi içine girmemiz var. Artık resmen bir süre kötü haber alamayınca "Ulan galiba çok kötü bir şeyler oluyor da bizden gizliyor," diye düşünmeye başladı insanlar. Daha fenası, bir süre kötü bir şey olmayınca da çotanak diye kötü bir şey oluveriyor. Ya ben Amerikan Büyükelçiliği Türkiye'deki vize servislerini durdurdu haberi duyulunca "Oh neyse ki o kadar da kötü değilmiş," diye adam gördüm. Gerçi aynı adam bizimkiler de kopyala yapıştırı cevap verince "Vay bana vaylar bana," diye yana yakıla beni aradı, "Nereye yatırım yapalım? Burkino Faso varmış, iyi midir, oraya mı gidelim, benim büyük ninem Köstence'den gelmiş, şimdi gitsek alırlar mı?" diye yarım saat kafamı şişirdi ama olsun.

* Tabii yatırım meselesi çok önemli. Valla müflis işadamları gibi duruyorum da millet "Bu çok batmış, tecrübelidir, buna soralım," mı diyor onu da bilmiyorum ama bakın siz iyi insanlara da benziyorsunuz, tek tavsiyem olur, o da dürüstlüğü yatırım yapın arkadaşlar. Getirisi olur olmaz onu bilmek mümkün değil ama götürüsü olmaz, her gece mışıl mışıl uyursunuz, gönül rahatlığıyla yaşarsınız. Hayır günün birinde dürüstlüğü ödülünü alma ihtimaliniz de her zaman var ama dert o değil. Her gece "kimseyi dolandırmadım, kimsenin ahını almadım," diye uykuya dalabilmek paha biçilmez, sen başka her şeyi yine al kredi kartıyla.

* Gece yarısı televizyonda doğrudan satış reklamları büyülenmiş bir şekilde izlediğimi bilmem daha önce söyledim mi. Bambaşka bir kafası var bu programların. Hemen o anda ararsak %50 indirimler, trene girmiş seyyar satıcı gibi, ürünü alana yanında üründen daha pahalı hediyeler... Ama hep "hemen o an ararsak". Yalnız her akşam izliyorum ben amcaları hep aynı terane. "Dur hemen almayayım, yarın sabah kalkınca arayayım da %50 daha fazla ödeyeyim, hediyeleri de kazanmayayım" diyen kimse yoktur kanımca. Ama bire on bahse girerim ki sabah da arasanız şirket aynı imkanları sunuyordur. Ama yok: Hemen arayın.

* Muhalif kanallarda gündüz de oluyor gerçi bu. Hepsini birbirinden kötü kapak tasarımı kitap setleri satmaya çalışıyorlar, yanına poster veriyorlar, hiç kimsenin evinde CD player kalmadı ama CD veriyorlar. Kitaplar zaten kapağıyla bile adam döven cinsten, resmen azarlarcasına kapak tasarımı yapmışlar, ben o kitap setini alıp eve koysam, gece çiçe kalktığımda korkarım da oracığa işeyiveririm. Bir yandan da gırtlığını parçalarcasına şiir okuyan bir adam gibi coşkulu kitap kapakları yani o açıdan çok başarılı da denebilir kitap tasarımına ama ne bileyim ben korkuyorum.

* Tabii gece yarısı televizyonda mutfak robotu, coşkulu kitap satışına da Yasemin Evcim'le Gece Jimnastiği'nden geldik, onu da düşünmek lazım, sırf o yüzden fazla kızıyorum da.

İLKER ALTUNGÖK



ÖMER GÖKSEL



ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"dün dağlarda dolaştım, evde yoktum"

İlhan Berk

Ekim başı turistleri.

Caddeyi geçiyorlar.(Antalya) Uzaklarda puslu dumanlı, soluk mavili dağlar. Kuş sürüleri. Yavaşça süzülen kıpkırmızı bir motorlu paraşüt. O uçuk mavi fonda.

Kafile, titrek sarsak, kimi yerden yerden sürükleye sürükleye atılan adımlarla. Duraklaya duraklaya. Soluklana soluklana. Kimilerinin elinde dirsekten de destek alan o metal bastonlar. Kimileri elele. Birbirlerine tutunmuş. Kısa pantolonlardan gün ışığı görmemiş, aşırı beyaz, bembeyaz mor damarlı bacaklar. Derisi tavuk derisi gibi sarkmış kollar. Bejli beyazlı tiril tiril kıyafetler. Başlarda o tas gibi kulakları da örten şapkalardan. Yumuşak ekim güneşine girip çıkıyorlar. Palmiyelerin usul usul salınan gölgeleri beyaz elbiselerinin üzerinde.

Çorum İshahacıköy'ü Aşık Haydar Bektaş'ın (1894/1966)

"Eti gider deri sarkar/ Gözünün suları akar" diye tarif ettiği; İhtiyarlık.

"Altmışında yambıl yumbul" ("Yambıl yumbul) ilk kez onda gördüm, Çorum ağzı, pek hoş)

"Şimdi gençler güler bize/ İşte böyle ihtiyarlık." Kendi ihtiyarlığını da anlatan şiirinde.

("Turşu Nine" diye de bir şiiri varmış, bulamadım, pek merak ettim ama—nur içinde yatsın—)

Bu mevsim, sadece onlarla dolu oluyormuş oteller, öyle dedi oralarda çalışan bir arkadaşım. Onlar; İhtiyar seyyahlar yani.

Bu geçiş mevsimlerinde, son beş altı yıldır, onları her gördüğümde aklımda iki şey; Birincisi Kabusname'deki

o öğüt: "...ondan sonra ey oğul, yaşlandığında bir yerde yerleşmeye çalış, çünkü yaşlılıkta sefer etmek akıllıların işi değildir. Hele yoksul olursa. Çünkü

kocalık(yaşlılık) bir düşman, yoksulluk bir düşman; bu iki düşmanla, mecbur kalmadıkça, yola çıkmak akıllıca bir iş değildir" İkincisi:

O ihtiyar mülteci amca. İhtiyar mülteciler. Kabusname'nin sözünü ettiği o üç unsur; Sefer etmek, yoksulluk, ihtiyarlık. Onlar tamam. Hepsi var. Ama bir şey daha var. Hepsinden bin beter.

Yoksulluğun. Yokluğun, yoksunluğun en dibi; dibinin dibi; adı batası "Mültecilik" Hele o amcanın başına gelen çeşidi; bırakıp geldiğin yer, tuzlan buz edilmiş, unufak olmuş. Sadece bir moloz yığını. Ne ev kalmış, ne sokak.(Halep)

Bir mülteci arkadaşım tanıştırmıştı.

Aksaray'daki o kahve. Gece. Nargile dumanlarından gözgözü görmüyor. Rüzgârla sallanıp duran uyduruk naylon kapılar soğuğu kesemiyordu. Çay bardaklarına sarılmıştık. Bütün masalarda dalıp dalıp giden mülteciler. Zayıf, narin, zarif bir beyefendi idi. Yetmiş yaşlarında vardı. Öğretmenmiş. Bana döndü "...bir bekçilik falan olabilir... gece bekçiliği... varsa öyle bir iş... yapabilirim onu, aklınızda olsun." Burnundan

çok derin bir nefes almıştı. Ben de aldım. "Aklınızda olsun" Sabaha kadar bekleyecek. O yaşta. Uykusuz. Çalışacak. Allak bullak olmuştum. O cümle taş gibi karnıma oturdu. Hadi trajik yanını anlamazdan geldik diyelim; unutam; kim kaybetti ki o bulacak.

O işi. Ona verecekler. Bu ana baba günlerinde. Yetmiş yaşındaki adama. Nasıl olacak. Soruyu sorar sormaz yüzüme değil duvardaki ekrana, oynanan maça bakmıştı.

Turistler yoruldu. Hemen yanıbaşlarında, onları bekleyen otelin otobüsüne dönüyorlar. Kolay iş değil.

O yaşlarda, (neredeyse pir i fani denilen yaşlar) ta dünyanın öbür ucundan yollara düşüp buralara. Büyük cesaret. Bizim zavallı gariban ihtiyarlar. Ayda yılda bir sokağa çıkartırlarsa. Eh, belki

sağlık ocağına giderken falan.

Hepsi o. Geçen, iki koluna girip pazara getirilmiş iki büküm o çok çok yaşlı teyze.

Hayretle, açık dişsiz ağzıyla, sevinçle bakıp duruyordu sebzeler meyvelere, kalabalığa.

Torunlarıydı herhalde. Zaman zaman iki koltuğundan bir çocuğa uçu uçu yapar gibi ayağını yerden kesiyorlardı.

Gülüşerek. Teyze de gülüyordu. Çok tatlıydı. "Beni pazara götürün dedi herhalde"

Kabusname'nin yaşlılık/ yolculuk tesbitine dönersek. Dokuzyüz yıl öncesinden gelen o müthiş tesbite.

Dilimizin(bence)en büyük sihirbazı, büyük usta Refik Halid Karay da, o da artık bir "ihtiyar" olduğunu bir gezinti sonrası anlar. Bir

ramazan gecesi sabaha kadar dolaşmaya karar vermiştir. Henüz yolun yarısında esnemeye, yatağını "tahassürle" anmaya başlar Refik Halid bey: "Ah,

diyordum, keşki gelmeseydim, şimdi, bu saatte, soyunmuş, yıkanmış, rahat, başım yastıkta, ayaklarım uzanmış,

ne lezzetle yatar, dinlenirdim" "Yolda rasgele bir yere çökecek gibiydim, bıraksalar oracıkta, bir kahve masasına başımı dayıyarak, paltoma sarılmış horul horul uyuyabilirdim."

"Bir gecelik ramazan gezintisi kemiklerimi hurdahaş etti" "Ben ihtiyar olmuşum... Dizlerimde sızılar, başımda ağrılar var, boğazımın bir tarafı yutkundukça batıyor ve damarlarımda sıcak, yakıcı

bir kan, bir hasta, bir nöbetli adam kanı dolaşüyor. Ben ihtiyar olmuşum..."

Büyük, çok büyük şairimiz Yahya Kemal ha keza. O da "Yol Düşüncesi" adlı şiirinde şöyle anlatıyor aynı şeyi: " Bu defa farkına vardım ki ihtiyarlamışım/ Hayatı bir camın ardında gösteren tılsım/ Bozulmuş, anlıyorum, çıktığım seyahatte/.Cihan ve ben değiliz artık eski hâlette."

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...



Eski bir Fransız afişinde Halep Kalesi



Refik Halid Karay



Çorumlu Aşık Haydar Bektaş

MACERAYI SEVEN ADAM



CENGİZ ÜSTÜN

Kullandığı protein tozu sahte çıkış Macerayı Seven Adam'ın bacak kasları kol kaslarına göre abartılı bir şekilde gelişmiştir.

Spor salonundaki Tayfun'a bak sen! Sark kurnazı merdivenaltı ürettiği tozu bize kakala mış.

Çağatay söylemese haberimiz olmayacak.

Hiç maceraya atılma ya değmez abi, boşver ölmedik ya HMM...GUZZ...

FIT! FIT! FIT!

HA? NOLUYO LAN?

Evet Çato, salon doktoruna söyle, tam 10 dakikadır bacaklarım seşiriyor.

Geldi abi veriyorum telefonu doktora.

Buyur Macerayı Seven Adam dinliyorum sorun nedir?

Bacaklarım istemsiz hareket ediyor doktor.

Evet ayaklarımın üzerinde durabiliyorum. Ama bi tanesi.

...Nasıl söyleyeyim ritim tutar gibi böyle hareketli.

O zaman tozdan değil, HUYSUZ BACAK SENDROMU BU?

HUYSUZ BACAK SENDROMU MU?

FIT! FIT!

FIT! FIT!

Tozdan değil diyor ama tozdan bence...

KUP!

Ah Tayfun yaktın beni! Ben de senin hin yuvanı bulut dağıtma san

DIRANK!

KİMSİN LAN SEN?

MACERAYI SEVEN ADAM.

Tayfun plçı nerede çıkışın? Terbiyesiz herifler! Hala üretiyorsunuz bir de ha! DAGILIN!

HOOP/HOOP! Bilader Dingo'nun ahırına mı giriyorsun, noluyo? Tayfun Bey'den önce bize anlat derdini, maliyeden misin?

Yo...Yok,yok! Tayfun'un salonundan öğrencisiyim. Tozdan bacaklarım da bi sorun oldu da!

Doktora gideceksin o zaman.

TROK!

AH!

Tozu benim gibi dozunda ve zamanında alacaksın Macerayı Seven Adam! Merdivenaltı üretiyoruz diye zehir üretmiyoruz ya...

ZBAM!

AH!

FIRK!

TIKITI! TIKITI!

TAYFUN ABİ ADAM FENA TEPIYOR. KURTAR BİZİ.

AH!

CAT! COT!

MACERAYI SEVEN ADAM! Şikayetlerinizi dinle, dim, belli ki benden yana dertlisin! Ama unut derim! Bu özelliğin sayesinde burada seninle çok para kazanabiliriz.

Nasıl yani?

Hepimiz sertifikalı Tayland bokseri yüz.

Burası bahışli bir dövüş klübü aslında! Tozdan gelen parayla spor salonu açarak legalize ettik.

Aramıza katıl, çok iyi toz var!

HUYSUZ BACAK GÜCÜ!

ZBAM!

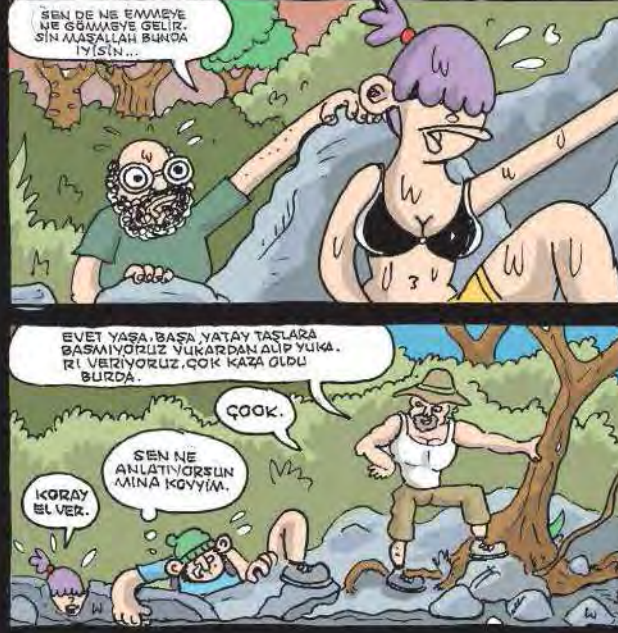
info@cengizustun.com



ESNEK ile GENİŞ



Yetkin
Gülmen



“kendimi durduracak değilim”

Fırat Budacı



2-4-8-16-24-?

Collezione yerine Lacoste, Colin's yerine Diesel, Gezer yerine Birkenstock almayacaksın. İndirim coşkısına kapılıp aynı anda beş tişört, üç şort, iki mayoya saldırmayacaksın. Kolunda birazdan kabinde denemek üzere beş tişört asılıyken altıncısını havaya kaldırıp bakmayacaksın. Kıyafete göre ayakkabı rengi düşersen olmaz. O ayakkabı çok güzel, aferin ama, “tam tatilde akşamları giymelik” diye bir kavram yok, götünden uydurma. Diyelim yemeğe çıktın, Yunanlı gibi ahtapot ızgaranın peşine düşmeyeceksin. Evet, bardak sallayıp koklamak güzel ama dışarda şarap içmeyeceksin. Böyle yaparsan düşmez o kredi kartı ekstresi. Sonra zora düşünce, Doğa yerine Migros şeker, Reis yerine Carrefour bakılyat, 1 yerine 2.5 litrelik kola, 2'li yerine 8'li kağıt havlu, 4'lü yerine 32'li tuvalet kağıdı almak işe yaramaz. Tasarrufta akıllılık markette olmaz. Market, coşkulu tüketicinin can havliyle akıllı taklidi yaptığı yerdir. 32'li tuvalet kağıdıyla tasarrufu göte denk getirip bu işten sıyrılmazsın.

16'lı tuvalet kağıdı geçen seferki alışveriş listesinde de vardı. Aslında evlendiğimden beri hemen hemen bütün listelerde var. Çünkü paranın gereksiz yerlere harcadığı evliliklerde bir tür tasarruf vicdanıdır. 16'lı. Torbaya sığmadıkları için üreticilerin taşıma sapı ilave ettikleri dev paketleriyle benim için bir tür beladır. Sokaklarda 16'lı taşımak kolay değil. Tasarruf eden değil çok yoğun sıçan bir insan görüntüsü bu. Bugün bu sorunu çözmeye kararlıyım. Karımın peşinde market arabasını sürerken, 16'lıların reyonuna ulaştığımızda konuyu açmayı düşünüyorum. 32'li paket taşıyan benden bile zor durumdaki zavallı insanlara kolaylıklar diliyorum.

Vakit tamam, 16'lıların önündeyiz. Sanki o an düşünmüşüm gibi, başını ve sonunu sebeplerle pekiştirdiğim ilk çıkışı yapıyorum: “Dolapta çok

yer kaplıyor, 16'lı almayalım bence, zaten çok fiyat farkı yok.” Karım dönüp bana bakıyor. 16'lı karşıtı bu ani direnişim karşısında yüzü ifadesiz. Hemen yanımdaki 2'lilerden birini elime alarak, sanki kötü bir reklam filmi çekermiş gibi, “2'li paketler tam bize göre, biri seninki, diğeri benimki için,” diyorum. Gülmüyor. İfadesiz bir suratla 16'lılardan birini kendine doğru devirip (16'lı alınmaz devrilir), market arabasına atarak yola devam ediyor. Esas hedefe öfkemi yönlendiremediğimde elimdeki eşyayı cezalandırmak eski huyumdur. Elimdeki 2'liyi arabadaki 16'lının üstüne fırlatıyorum. 2'li, 16'lıya çarpıp yana düşüyor. Fırlattığım 2'li keşke bir mucize gibi 16'lının yapısına girse ve ortaya 18'li bir paket çıksa. Belki o zaman paket gerçekten dolaba sığmaz ve ben müstehzi bir ifadeyle kafamı sallayarak banyoyu terk ederim. Mucizevi bir zafer! 2'li paketi arabadan alıp rafa yerleştiriyorum.

16'lının işini bitirip hızla ilerlemeye başlayan karım, kısa bir süre sonra durup yeniden tuvalet kâğıtlarına bakmaya başlıyor. Bir sorun var! Eğilip uzun uzun alt raftaki bir paketi inceliyor. Tedirgin edici bir bakış bu. “2-4-8-16-? sayı dizisinde soru işaretinin yerine hangi sayı gelmelidir?” problemiyle karşı karşıya olabiliyim. Problemi çözüyorum. Sonuç korkunç: 32! Karım, kafasını bana çevirerek başka bir sonuç açıklıyor: “Bak, Marathon'un 24'lü paketi de



varmış, fiyatı çok uygun, bunu alalım.” Gözleri kararlı, gözleri alıcı gözleri. Derhal arabayı karımın üzerine sürüyorum. Dev Marathon paketini eline alıp bana gösteriyor. 24'lü paket, “Marathon” ismiyle tuvalet ihtiyacımıza uzun soluklu bir çözüm getirmek konusunda gerçekten iddialı. “Çok saçma!” diyorum. Tepkimde en ufak bir mana yok. “Niye saçma?” diyor. Eski bir mazereti yeniden öne sürüyorum, “Bu, dolaba hiç sığmaz.” “Sığar sığar,” diyor karım, 16'lıyı elime verip 24'lüyü arabaya koyarken.

Paket, alışveriş arabasına oturtulan bir çocuk boyutlarında. Diğer ihtiyaçlarımız, tam ortada bir

tapınak gibi duran 24'lünün etrafını tanrılara sunulan birer hediye gibi doldurunca kasaya yöneliyoruz. Arabayı boşaltırken, arkada sırasını bekleyenin bakışlarından hep rahatsız olmuşumdur: “Ooo şarap, içkici demek ki!”, “Vay süt dilimi, çocukları var demek ki!”, “Hazır köfte mi? Evde doğru düzgün yemek pişmiyor demek ki!”, “Bir paket tavuk kanadı, pazara mangal var demek ki!”, “6'lı bira ve ardından 70'lik rakı, e şarap da vardı, karaciğer yağlı demek ki!” Arabadan en son Marathon'u çıkarıyorum. Kasiyer, önündeki bantta paketi sürüklerken bir an görünmez oluyor. 24'lünün kasadan geçişi sanki alışveriş değil de mal sevkiyatı havasında gerçekleşiyor. Göz ucuyla bizi bekleyen kuyruğa bakıyorum. Tahminim doğru, herkesin gözü aldıklarımızda. Kuyruktakiler, sanki alışveriş yapmaya değil de 24'lüyü görmeye gelmişler: “Ooo 24'lü paket, bu kadar yemeye içmeye az bile tabii!”

Karım, gerek fiziki yetersizliği, gerekse erkeğin centilmenliği sayesinde oldukça rahat görünüyor. Elinde sadece 2 torba var. Buna karşılık ben, 5 torba ve 24'lü Marathon taşıyorum. Taksiye binelim isteğim, ev şurası gerçeğiyle savuşturuluyor. Cadde boyunca yürümeye başlıyoruz. “Ey insanlar bu torbadakilerin hepsini yemeye ve sonra çok ağır s.çmaya gidiyorum” gibi bir görüntüm var. Yol boyunca sokaktaki adamın gözü 24'lüye takılıyor. Fakat hiçbirinin bakışları apartmanımızın kapıcısı Eyüp Bey gibi net ve manalı değil. Eyüp Bey, apartmanın girişinde durmuş sırtarak gelişimizi seyrediyor. 2 torbanın verdiği ferahlıkla önden yürüyen karımla, bir tür efendi-köle görüntüsü vermem hoşuna gidiyor olmalı. Bahçe kapısından girince (görev alanı başlayınca) koşarak yanıma geliyor. “Alayım,” diyerek, nedense ilk önce 24'lüye hamle ediyor. “Gerek yok, sağ olun,” diyorum. Hiç üstelemeden geri çekiliyor. Arkamdan beni seyrettiğine eminim. Bu adamın 24'lüden yola çıkarak beni tuvalette hayal etmesi mümkün. Oysa torbaların birinde şarap da var. Pekala, şarabımı yudumlayarak kitap okuduğum da hayal edilebilir. Aniden arkamı dönüp, “Torbada şarap da var Eyüp Bey,” desem, yarattığım bu gerçeküstü durumdan güç alarak cevabı hemen yapıştırabilir: “Sana mı inanayım, gözüme mi?”

Marathon, evladiyelik hacmi yüzünden bir ay boyunca listelere giremedi. Paket, dolaba sığmadığı için ortalıkta durduğundan sayıyı dikkatle takip edebiliyordum. Bir pazar sabahı (o sabah pakette 3 rulo kalmıştı), salondaki masanın üzerinde yeni bir liste gördüm. Karım, kalan son 3 rulonun uyarısıyla 24'lü tuvalet kağıdını listenin ilk başına yazmıştı. Tuvalet kağıdının yanına parantez içinde “12 tane 2'li paket Solo” yazdım. Oldukça elit bir tercihti. Amacım, tuvalet işlerinin sokaktaki adamı, Eyüp Bey'i falan içine alan uzun soluklu bir Marathon olmadığına, sadece şahsı ilgilendiren Solo bir iş olduğuna vurgu yapmaktı. Parantez içinde, “Aynı hesap, aynı g.t,” diye ekledim.



Haftalık Mizah Dergisi | 12 EKİM 2017 | Sayı: 528

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncıdır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL **Tel:** 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

3 Ocak 1935, Türkiye'de bir yer...



HALİÇ KONGRE VE SERGİ SARAYI
23. ULUSAL ANTRENÖRLÜK VE TEKNİK DİREKTÖRLÜK
GELİŞİM SEMİNERİ...

